

Fazakas Attila

ANNYISZOR

akkor még volt a Küküllő
vagyis az volt ami lehetett
önmaga
élő víz
termetes paducok villogtak-forgolódtak
a kiereszkedőkben
a napsütötte kiereszkedőkben
mintha a jólétnek nem lenne vége soha

dobálták kővel az alját
fentről meg áztatott kenyeret szórtak nekik
etették
egyszer megriasztották aztán étellel kínálták
kedveskedve őket
a haltartó hálók is tömve voltak
mintha a dőzsölésnek már vége nem
lenne soha

az a munkásforma férfinépség pedig
vicceket mesélt röhögött hangoskodott
ha úgy vesszük tiszteletlenül
tiszteletlenül ahhoz képest
ami lefolyt
és ezúttal nem a vízre gondolok
míg egyre kardoztak fölöttük hadonásztak
a botjaikkal
mintha egy egész tehéncsordát kellett volna
behajtaniuk beteretelgetniük a következő faluba
feldobták majd lassan óvatosan
végig leengedték a hófehér apró úszócskáikat
amit feszesen tartottak a víz tetején
aztán előlről kezdték az egész procedúrát

fel majd le fel majd lassan le fel és lassan le
s ha biccent útközben az úszó meg is volt a hal

kértem apámat álljunk be közéjük mi is
a látvány lenyűgöző volt
biztos ami biztos
de ő valamiért nem akart
mintha méltóságán alulinak ítélte volna meg
ezt a halterelgetést

inkább végigjártuk a víz menti bozótosokat
sáskát szöcskéket kapdostunk el a fűszálak hegyéről
balindok vagy márnák után kutattunk

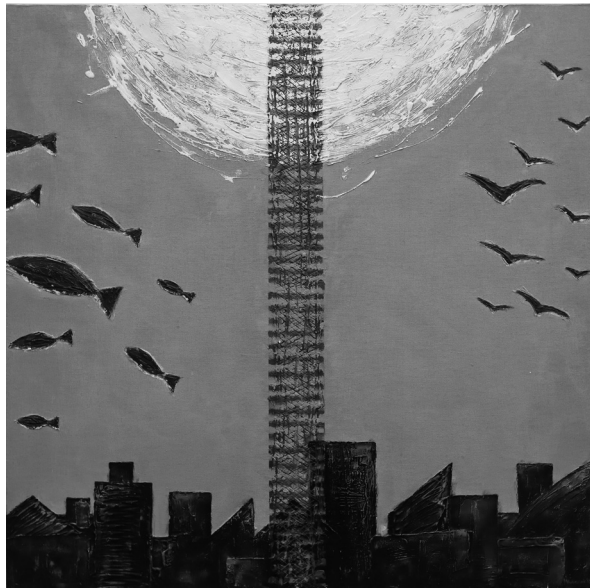
kísértük kitartóan a vízkanyarulatokat

annyiszor eredményesen
annyiszor eredménytelenül

AZ ÁLDOTT GOMBOSTŰ-KORSZAK

lenn, a Wágnernél nem eszik a paduc,
lenn, a Wágnernél nem eszik a paduc –
mintha egy bakelitlemez sercegtetné
magából a szavakat vagy a régi
nyári fényt (*fény, fény, nyári fény –
dőlj a vonatablakokra...*), melyről
azt hitted, nem fogy el soha, de nem
ömlik semmi, csak a tű, a nyelv egyhangú, üres
sercegése kering előre-vissza, előre-
vissza, előre-vissza megállíthatatlanul –
lenn, a Wágnernél nem eszik a paduc,
lenn, a Wágnernél nem eszik a paduc,
nem eszik, mert nincsen;
annak hány nyara már, hogy apám

itt a gyöngyházfényű villantóival aratta
győzelmeit, de akkor a Wágner is más
volt: hús vízderék, jó fürdőhely, boldog-gyermekúsztató,
megrakva méretes balindokkal, zsemlékkal;
a gombostű-korszaknak vége,
a gecegésző-korszaknak vége, nagy idők
voltak, a „Csabiban” is hányszor előkerül
a múlt, hogy újra és újra elföldeljük az áldott
és fényes időket; akkoriban
a fedeles pallónál is fogták, a fedeles pallón
felül, a köveknél, az állomásnál sokan be
voltak állva, mindig ebbe kapaszkodunk,
mindig ezzel vigasztalódunk, hogy azt meg-
érhettük: a csodás gombostű-korszakot,
a halakkal zenélő, élő vizeket...

*Az utolsó nap II., 2013
(84 x 84 cm, olaj, vászon)*